

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 83 0 К 009883 13 Квлз
Бања Лука 10.7.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног З. Б., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног против пресуде Основног суда у Зворнику број: 83 0 К 009883 11 К од 24.08.2012. године и пресуде Окружног суда у Бијељини број: 83 0 К 009883 12 Кж од 21.1.2013. године, у сједници вијећа одржаној дана 10.7.2013. године, донио је

П Р Е С У Д У

Захтјев за заштиту законитости одбија се као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Зворнику број: 83 0 К 009883 11 К од 24.08.2012. године оптужени З. Б. оглашен је кривим због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци. Обавезан је да плати трошкове кривичног поступка, а оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу. Пресудом Окружног суда у Бијељини број: 83 0 К 009883 12 Кж од 21.1.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца оптуженог З. Б. и потврђена пресуда Основног суда у Зворнику.

Против те пресуде бранилац осуђеног, адвокат О. Ј. из З., поднијела је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона и повреде права на одбрану, са приједлогом да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи и осуђени ослободи од оптужбе или другостепена пресуда укине и предмет врати на ново одлучивање.

У одговору на захтјев републички тужилац је оспорио његову основаност образлажући то тиме да се изнесени приговори не могу подвести под повреду Кривичног закона јер се у суштини ради о погрешно утврђеном чињеничном стању, али како погрешно утврђено чињенично стање није основ за подношење захтјева, предлаже да се одбије као неоснован. Сматра такође да нема повреду права на одбрану у оном облику како се то захтјевом наглашава.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 354. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање оних повреда закона на које се позива подносилац, те је одлучено као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Првостепеном пресудом је утврђено да је осуђени критичне прилике, у намјери да прибави себи противправну имовинску корист, на начин поближе описан у изреци те пресуде, узео и присвојио златног накита и других предмета власништво оштећених у вриједности око 40.000,00 КМ и да је тиме починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 2. у вези става 1. КЗ РС.

Повреду Кривичног закона бранилац заснива на критици правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, посебно апострофирајући да се ни једна одлучна чињеница за било коју од радњи које су описане у изреци првостепене пресуде не везује за осуђеног и потенцира да би се, уколико се прихвате тачним наводи побијане пресуде да је осуђени био у нелегалном посједу украдених предмета, могло радити о кривичном дјелу прикривања, а никако о кривичном дјелу тешке крађе. Међутим, захтјевом, односно овим правним лијеком не може се ревидирати утврђено чињенично стање које се мора прихватити као потпуно и правилно утврђено, па ради тога не постоје ваљани разлози који би указивали да је основана тврдња како је повријеђен Кривични закон на штету осуђеног.

Повреда права на одбрану се заснива на тврдњи да је повријеђено право на одбрану оптуженог јер није имао могућност унакрсног испитивања свједока оптужбе Д. Г., а приговара се и да нису били испуњени услови из члана 280. Закона о кривичном поступку да се исказ овог свједока из истраге уврсти као доказ оптужбе. И овај приговор је неоснован из разлога што одредба члана 288. („Изузеци од непосредног спровођења доказа“) став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53 од 11. јуна 2012. године), који је важио у вријеме суђења, прописује да се, изузетно, записници о исказима датим у истрази могу по одлуци судије, односно вијећа прочитати и користити као доказ на главном претресу само у случају ако су испитана лица умрла или трајно душевно обољела или се не могу пронаћи, или је њихов долазак пред суд немогућ или је знатно отежан из важних разлога. Управо овако је поступио првостепени суд када је одлучио да на главном претресу, сходно цитираној одредби ЗКП РС, прочита исказ из истраге свједока Д. Г., дајући о томе прихватљиве разлоге у образложењу побијане пресуде (страна 9., пасус 2.), као и другостепени суд (страна 2., пасус 3.), који прихвата као законито овакво поступање првостепеног суда. Разлози изнесени у тим пресудама су прихватљиви разлози и за овај суд. Ради тога тврдња захтјева о повреди права на одбрану остаје без основа.

Пошто није утврдио да је повријеђен Кривични закон на штету осуђеног, ни да је повријеђено његово право на одбрану и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, Врховни суд је из наведених разлога одлучио као у изреци пресуде одбијањем захтјева за заштиту законитости као неоснованог у смислу члана 355. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић